

Arrest

nr. 313 415 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 oktober 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2024.

Gelet op de pleitnota van 28 juni 2024 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 13 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt herbevestigd op 14 augustus 2018.

Verzoeker dient zich op 4 september 2023 aan bij de gemeentediensten van Denderleeuw om enerzijds een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en anderzijds zijn zoon te laten erkennen. Door een medewerker van de gemeentediensten worden de politiediensten gecontacteerd omwille van een vermoedelijk vals of vervalst paspoort van verzoeker.

Die dag nog, op 4 september 2023, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: D. (...)

Voornaam: A. (...) M. (...) H. (...)

Geboortedatum: (...) 1968

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Libanon

In voorkomend geval, alias: D. (...) A. (...), (...) 1968, onbepaald, D. (...) A. (...), (...) 1968, Libanon, T. (...) A. (...), (...) 1970, Libanon, T. (...) A. (...), (...) 1970, Libanon, T. (...) A. (...), (...) 1970, Libanon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 4 September 2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ DENDERLEEUV HAALTERT op 4 September 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van feiten van valsheid in authentieke geschriften.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2004 naar België komt en dat hij deze reizen combineert met reizen naar Nederland. Betrokkene verklaart dat hij in België verblijft omdat zijn vrouw Belgische is en zijn 6 kinderen en kleinkinderen hier ook zijn. Zij wonen in Denderleeuw en in Erpe-Mere. Betrokkene verklaart dat hij asiel heeft aangevraagd in Nederland en in Duitsland en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat zijn vrouw en kinderen in België zijn. Betrokkene verklaart dat hij niet echt een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Wel verklaart hij hartproblemen te hebben, problemen met de schildklier, en scherven over zijn hele lichaam opgelopen doordat hij in oorlogsgebied woonde. In zijn herkomstland heeft betrokkene nog zijn broers.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vrouw en 6 kinderen en kleinkinderen heeft. Er worden verder geen nuttige gegevens over deze familieleden verschaft. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden een echtgenote heeft vermeld genaamd D. (...) K. (...). Volgens het rijksregister is D. (...) K. (...) echter ongehuwd. Betrokkene verklaart ook dat hij bij vrienden en kennissen verblijft in Brussel (dus niet bij zijn verklaarde echtgenote). Betrokkene is in het rijksregister niet gekend als vader van de in het verzoekschrift dd. 20 december 2013 vermelde kinderen H. (...), K. (...), A. (...), F. (...), Z. (...) en M. (...).

Betrokkene kan niet aantonen dat hij asiel heeft gevraagd in Nederland en Duitsland, noch wat daarvan het resultaat zou zijn geweest. Uit zijn verklaring blijkt dat hij geen verblijfsdocumenten heeft bekomen.

Betrokkene verklaart dat hij hartproblemen, problemen met de schildklier en scherven over zijn hele lichaam heeft, zonder dit aan te tonen. Betrokkene heeft in het verleden tevergeefs een verzoekschrift 9ter ingediend, waarbij hij deze gezondheidsproblemen niet heeft vermeld. Het staat betrokkene vrij om een nieuw verzoekschrift 9ter in te dienen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling

beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, sinds de afwijzing van zijn verzoekschriften 9bis en 9ter in 2014 - 2015.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten, namelijk de hoger vermelde identiteiten.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ DENDERLEEUEW HAALTERT op 4 September 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van feiten van valsheid in authentieke geschriften.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2014 dat hem betekend werd op 21 mei 2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ DENDERLEEUEW HAALTERT op 4 September 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van feiten van valsheid in authentieke geschriften.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Ook op 4 september 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Tegen deze beslissing stelt verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 303 786.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit ten stelligste.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze specifieke bestreden beslissing wordt amper melding gemaakt van de omstandige verblijfshistoriek van de verzoeker in België.

Daarnaast wordt a fortiori allerm minst rekening gehouden met de zeer langdurige aanwezigheid van de verzoeker op Belgisch grondgebied (en breder op het grondgebied van de EU) en de oorspronkelijke reden op basis waarvan de verzoeker het land van herkomst is moeten verlaten.

Dergelijke handelwijze kan onmogelijk getuigen van een zorgvuldig gevoerd onderzoek naar de individuele omstandigheden van de verzoeker.

De omstandigheden van voormelde administratieve aanhouding worden verkeerd voorgesteld door verweerder.

Op het moment waarop verzoeker administratief werd weerhouden aan het loket van de gemeente Denderleeuw waren zijn vrouw, oudste zoon en raadsman bij hem aanwezig.

Verwerende partij meent te mogen concluderen, in strijd met enige vorm van redelijkheid dat een verwijdering van de verzoeker geen schending inhoudt van het artikel 8 EVRM.

In casu dient echter onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en zijn partner enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole. Immigratiecontrole kan niet gezien worden als een vrijbrief dewelke steeds een legitieme doelstelling nastreeft.

Ook aan het algemeen belang bij immigratiecontrole zijn grenzen. Onder deze grenzen moet meer worden begrepen dan de kern-grondrechten van de verzoeker, tevens moeten de rechten van de betrokken staatsburgers mee in overweging worden genomen. Men kan in casu niet voorbij aan het gegeven dat verzoeker een ruim gezinsleven heeft in België, dat niet werd opgebouwd in precair verblijf.

Uit de eerdere verblijfsaanvragen van verzoeker onder de artikelen 9bis en 9ter Verblijfswet, waar in beide procedures de huwelijksakte tussen verzoeker en mevrouw A.(...) H.(...) werden gevoegd, blijkt voldoende dat er indicaties zijn dat verzoeker en mevr. A.(...) H.(...) de facto gehuwd zijn in het land van herkomst. Verzoeker voegt heden opnieuw kopie van de originele akte van het huwelijk (stuk 4).

Van meet af aan heeft verwerende partij als dusdanig een positieve verplichting om deze gezinseenheid te beschermen als een geheel, a fortiori nu alle familieleden intussen de Belgische nationaliteit hebben gekregen.

In haar beslissing stelt de gemachtigde zelf dat verzoeker duurzame affectieve banden onderhoudt op Belgisch grondgebied. Hij verwijst naar de verklaringen van verzoeker bij zijn administratieve aanhouding op 04.09.2023 en naar de elementen die reeds aanwezig waren in de vorige administratieve beslissingen.

Verwerende partij steunt de bestreden beslissing in feite én in rechte op het ontbreken van de erkenning onder Belgisch recht van het huwelijk gesloten in Libanon in 1987.

Het enige feit dat de huwelijksakte tussen partijen tot heden niet werd erkend in België betekent niet dat er in zijn wezen geen huwelijk bestaat dat geldig is op basis van het recht van de staat waar het huwelijk is gesloten, in casu Libanon. Een raadpleging van het bevolkingsregister volstaat niet om te besluiten dat er geen geldig huwelijk is tussen partijen.

Dit huwelijk – en de akte daarvan zoals meermaals voorgelegd - is een indicatie van een gezinsleven met een intussen Belgische echtgenote.

Tevens staat vast dat uit dit huwelijk 6 kinderen werden geboren op het Schengengrondgebied. Allen dragen zij de naam van hun vader.

Verzoeker brengt in dat kader recente foto's bij van zichzelf met zijn uitgebreide familie in België.

Verzoeker heeft intussen ook Belgische kleinkinderen.

Verweerder heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft het recht om zijn subjectieve recht op samenwoning en gezinshereniging ten volle uitvoer te zien krijgen en om daarbij, ook en bijzonder gelet op het ten aanzien van hem gelijktijdig genomen inreisverbod. Verzoeker kent intussen een zekere leeftijd, zijn relaties in Libanon zijn verbroken, hij heeft ernstige trauma's opgelopen in de oorlogssituatie waarin hij is moeten opgroeien.

Kan immigratiecontrole zo ver reiken dat zij iemand van dergelijke leeftijd met een voltallig en groot Belgisch gezin nog terug kan sturen naar het land van herkomst, dat hij oorspronkelijk, heden bijna dertig jaren terug is moeten ontvluchten omwille van zijn betrokkenheid in de burgeroorlog in die tijd?

Daar gaat verwerende partij heden aan alle redelijkheid voorbij. Zij overschrijdt de grenzen van haar legitiem belang bij migratiecontrole.

Dat vaststaat dat het huwelijk tussen verzoeker en diens partner reeds bestond alvorens zij als familie naar de Schengenzone zijn gereisd. Dat er als dusdanig geen relatie is gevormd in een situatie van precair verblijf waardoor er weldegelijk sprake is van positieve verplichten zowel als negatieve verplichtingen in hoofde van de Belgische staat onder het artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing doorstaat de proportionaliteitstoetsing vereist onder het art. 8.2 EVRM niet.

Zij is kennelijk onredelijk.

Mevrouw is Belgisch staatsburger. De kinderen zijn Belgische staatsburgers. Zij hebben nooit gewoond in het land van herkomst. De gezondheid van mevrouw is precair (stuk 13). Zij heeft intussen hulp nodig in het dagelijkse leven. Geen van deze elementen werd door verwerende partij in overweging genomen.

Tevens en ter volledigheid moet gewezen worden op het feit dat de aanwezigheid van verzoeker op Belgisch grondgebied geen aanleiding geeft tot enig gevaar voor de openbare orde. Verzoeker is op geen enkele manier reeds in contact gekomen met het Belgisch strafrechtapparaat. Dit ondanks het gegeven dat hij tot heden geen legaal verblijf heeft gekend en dus ook niet in de mogelijkheid is geweest om een reguliere arbeidsbetrekking aan te gaan.

Verzoeker werd en wordt onderhouden door zijn vrouw en kinderen.

De beslissing van de gemachtigde die geen rekening houdt met deze bijzondere elementen is disproportioneel. Verzoeker en zijn partner lijden een onevenredig groot nadeel wat betreft de bescherming van hun gezinseenheid afgewogen aan het legitiem belang van immigratiecontrole vanwege de overheden.

Dit maakt de beslissing kennelijk onredelijk en alzo strijdig met het artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

2.2 Verweerder voert in zijn pleitnota van 28 juni 2024 het volgende aan:

“In zijn middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Artikelen 74/14 & 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel,*
- feitelijke onmogelijkheid van de verzoeker om de maatregel opgenomen in de bestreden beslissing na te leven,*
- artikel 8 van het EVRM.*

1. De verzoeker inhoudelijke ontwikkelt argumenten tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt ook steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd en geeft aan waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd en dit bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder laat gelden dat aan de verzoekende partij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat hij illegaal in het Rijk verblijft. Daarnaast kan het gedrag van de verzoekende partij de openbare orde schaden, daar hij op 4 september 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van feiten van valsheid in authentieke geschriften.

Het begrip ‘openbare orde’ wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld

is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”

Dienst burgerzaken van de Stad Denderleeuw stelde onregelmatigheden bij de Libanese paspoort van verzoeker, met name:

- 1. Paspoort is een oude productie (2003-2008), betreft periode 11/3/2022 dat de uitgiftedatum is van het paspoort,*
- 2. Laminaat kleurt rood/groen, moet geel zijn □ Mogelijk fraude*

De burgerzaken van de Stad Denderleeuw heeft de politie verwittigd alsook dienst fraude.

De verzoekende partij is gehoord door de politie en op 5/9/2023 werd het paspoort overgemaakt aan CDBV voor een uitgebreidere controle.

Verzoekende partij voegt bij zijn verzoekschrift een handgeschreven geschrift bij waaruit zou moeten blijken dat iemand van de Libanese consulaat bevestigd dat het paspoort door hun diensten is uitgegeven.

Het voorgelegde handgeschreven document bevat noch een naam noch een handtekening, waardoor het niet als begin van bewijs kan worden aangenomen.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Rekening houdend met de ernstige aanwijzingen, voorhanden in het administratief dossier, komt het de Dienst Vreemdelingenzaken toe te oordelen of verzoekster kan geacht worden de openbare orde te schaden.

Verweerder benadrukt dat het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen ten einde te besluiten dat er sprake is van gevaar voor de openbare orde.

2. Verzoeker beroept zich op artikel 8 van het EVRM, hij vermeldt in zijn verzoekschrift dat hij een gezin heeft en verwijst naar zijn vrouw en minderjarige kinderen.

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar zijn Belgische echtgenote, kunnen we meedelen dat de Libanese huwelijksakte tot op heden niet bij de gemeente is voorgelegd voor erkenning. Hierdoor kan verzoeker zich niet beroepen op de ‘Libanese huwelijksakte’. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij al een tijd niet meer samenwoont met mevrouw A. (...) H. (...) en de kinderen. Alsook vinden we in het administratief dossier terug dat mevrouw A. (...) K. (...) verklaarde van tafel en bed gescheiden te zijn sinds oktober 1994 maar nog wel traditioneel gehuwd te zijn sinds juli 1988. Officieel zouden ze wel gescheiden zijn, haar kinderen kwamen met haar naar België en hebben een Duitse geboorteakte. Bij de geboorteakte van de oudste zoon D. (...) H. (...), °(...) 1989 staat als ouders mevrouw D. (...) K. (...) en mijnheer D. (...) A. (...) M. (...) H. (...).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De 2 minderjarige kinderen waarnaar verzoekende partij verwijst kunnen we meedelen dat de geboorteakte van de 2 kinderen enkel en alleen de moederlijke afstamming vermeld.

Op 4/9/2023 heeft verzoeker zich begeven aan de dienst burgerzaken bij Stad Denderleeuw om de jongste kind te erkennen. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft onregelmatigheden vastgesteld bij het paspoort van verzoeker en de erkenning is met 2 maanden uitgesteld voor verder onderzoek.

Op 11/1/2024 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand bij Stad Denderleeuw de erkenning geweigerd nadat ze een negatief advies hebben ontvangen van het Parket dd.9/1/2024.

Het advies van het Parket luidt als volgt:

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Denderleeuw vermeldt in haar schrijven dat er “voldoende elementen naar voor gekomen waaruit blijkt dat de intentie van de erkenner kennelijk gericht is op het voor zichzelf bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband.”

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet.

3. Waar verzoekende partij verwijst naar de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, kunnen we meedelen dat verzoeker zich konden wenden tot de Libanese ambassade om zijn laissez-passer te bekomen zodat hij het vliegtuig kon nemen naar land van herkomst OF verzoeker kon contact opnemen met de politie met een kopie van zijn terugkeerticket zodat het paspoort hem ter beschikking kon worden gesteld om het vliegtuig te nemen. Verzoeker heeft langs zijn kant geen enkele actie ondernomen en haalt aan dat hij het land niet kon verlaten omdat de politiediensten zijn paspoort voor verder onderzoek hebben opgestuurd naar CDBV.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, dat hij meerdere identiteiten heeft gebruikt, dat hij zich niet heeft gemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het beroep is ongegrond.”

2.3 Verzoeker wordt op 4 september 2023 geïntercepteerd bij de gemeentediensten van Denderleeuw, waar hij zich heeft aangemeld met zijn vrouw, zoon en raadsman teneinde zijn kind te erkennen en een procedure gezinshereniging op te starten. Aan verzoeker wordt op die dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde motiveert enerzijds dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en anderzijds dat verzoeker staande werd gehouden omwille van “*feiten van valsheid in authentieke geschriften*” waardoor hij moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel.

Verzoeker betoogt wel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezins- en privéleven in België. Hij benadrukt dat hij in 1989 is gehuwd met zijn echtgenote K. A. H. in Libanon. Tevens in 1989 zijn verzoeker en zijn echtgenote van Libanon naar Duitsland gereisd, waar hun vier oudste kinderen zijn geboren. Nadien vestigden verzoeker en zijn echtgenote zich in België, waar hun twee jongste kinderen werden geboren in 2004 en 2006. Inmiddels hebben zijn echtgenote en hun kinderen allen de Belgische nationaliteit verworven. Verzoeker stelt nog dat zijn kinderen F. en Z. aan diabetes type 1 lijden. Hij vervolgt dat in oktober 2022 de procedure teneinde de erkenning van zijn zes kinderen bij de gemeente Denderleeuw werd opgestart. De kinderen en verzoekers echtgenote, hun moeder, hebben daartoe schriftelijk hun toestemming verleend. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van het betalingsbewijs waaruit blijkt dat hij op 4 oktober 2022 een administratieve som heeft betaald inzake de procedure tot erkenning.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing amper melding wordt gemaakt van zijn omstandige verblijfshistoriek en zijn zeer langdurige aanwezigheid op het Belgisch grondgebied. Volgens verzoeker wordt er geen rekening gehouden met het feit dat zijn echtgenote, oudste zoon en zijn raadsman ook aanwezig waren bij de gemeentediensten van Denderleeuw toen hij door de politiediensten werd gearresteerd. Verzoeker benadrukt nog dat zijn gezinsleven niet werd opgebouwd in precair verblijf aangezien hij reeds met zijn echtgenote is gehuwd in Libanon. Verweerder diende hiervan op de hoogte te zijn, aangezien verzoeker reeds in het kader van verschillende verblijfsaanvragen een kopie van zijn Libanese huwelijksakte heeft voorgelegd. Het enkele feit dat de huwelijksakte niet werd geregistreerd in België, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan het gegeven dat er daadwerkelijk een huwelijk bestaat dat geldig is op basis van het recht van de staat waar het huwelijk is gesloten, zijnde Libanon. Een raadpleging van het bevolkingsregister

volstaat niet om te besluiten dat er tussen verzoeker en zijn echtgenote geen huwelijk werd gesloten. Daarnaast benadrukt verzoeker dat zijn zes kinderen op het Schengengrondgebied werden geboren en allemaal zijn naam dragen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift tevens verschillende foto's waarop hij afgebeeld staat met zijn echtgenote, kinderen en kleinkinderen. Hij betoogt dat de gezondheid van zijn echtgenote precair is, waardoor zij hulp nodig heeft in het dagelijkse leven. Verzoeker zelf wordt ook onderhouden door zijn vrouw en kinderen. Tenslotte benadrukt verzoeker dat hij intussen een zekere leeftijd heeft, dat zijn relaties in Libanon verbroken zijn en dat hij ernstige trauma's heeft opgelopen in de oorlogssituatie waar hij vandaan komt. Verweerder schendt volgens verzoeker dan ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waar deze motiveert dat er *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM voorhanden is.

Krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is verweerder bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verplicht om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn echtgenote en zijn intussen meerderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt het bestaan van een dergelijk gezinsleven niet aanvaard. Er wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij sinds 2004 naar België komt en dat hij deze reizen combineert met reizen naar Nederland. Betrokkene verklaart dat hij in België verblijft omdat zijn vrouw Belgische is en zijn 6 kinderen en kleinkinderen hier ook zijn. Zij wonen in Denderleeuw en in Erpe-Mere. Betrokkene verklaart dat hij asiel heeft aangevraagd in Nederland en in Duitsland en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat zijn vrouw en kinderen in België zijn. Betrokkene verklaart dat hij niet echt een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Wel verklaart hij hartproblemen te hebben, problemen met de schildklier, en scherven over zijn hele lichaam opgelopen doordat hij in oorlogsgebied woonde. In zijn herkomstland heeft betrokkene nog zijn broers.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vrouw en 6 kinderen en kleinkinderen heeft. Er worden verder geen nuttige gegevens over deze familieleden verschaft. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden een echtgenote heeft vermeld genaamd D. (...) K. (...). Volgens het rijksregister is D. (...) K. (...) echter ongehuwd. Betrokkene verklaart ook dat hij bij vrienden en kennissen verblijft in Brussel (dus niet bij zijn verklaarde echtgenote). Betrokkene is in het rijksregister niet gekend als vader van de in het verzoekschrift dd. 20 december 2013 vermelde kinderen H. (...), K. (...), A. (...), F. (...), Z. (...) en M. (...).”

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' valt in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Uit recente rechtspraak blijkt daarnaast dat samenwoning geen absolute vereiste is. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (cf. EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend om te bepalen of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote niet aanvaard omwille van het feit dat de dame in kwestie volgens het rijksregister ongehuwd is. Daarnaast haalt verweerder aan dat verzoeker stelt te verblijven in Brussel en dus niet bij zijn echtgenote woont.

Betreffende het element dat het huwelijk niet in de registers van de burgerlijke stand werd geregistreerd, merkt de Raad het volgende op. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds verschillende keren zijn Libanese huwelijksakte aan verweerder ter kennis heeft gebracht, onder meer in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door verweerder. Zo bevindt zich in het administratief dossier onder andere een 'meldingsfiche voorgenomen schijnerkenning' van 4 september 2023 waarin een medewerker van de gemeente Denderleeuw het volgende acteert: “D. (...) A. (...) legt een huwelijksakte uit Libanon voor à indien huwelijk ok = erkenning overbodig, toch blijft betrokkene (met advocaat) hameren op de erkenning”. Het getuigt dan ook niet van de nodige redelijkheid noch zorgvuldigheid waar verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het bestaan van het huwelijk ontkent net omdat het huwelijk nooit in België werd geregistreerd en dus erkend. Dit druist immers rechtstreeks in tegen hetgeen in bovenvermelde fiche wordt gesteld, namelijk dat een erkenning van het huwelijk in België overbodig is wanneer het huwelijk “ok” is. Het standpunt dat een buitenlandse huwelijksakte in België niet uitdrukkelijk dient te worden geregistreerd vooraleer het bestaan van het buitenlandse huwelijk kan worden aanvaard, wordt bijgetreden door de Raad. Er moet immers worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna; het WIPR). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet worden gevoerd. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen. De huwelijksakte kan echter evenzeer worden erkend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Het enkele feit dat de Libanese huwelijksakte tot nog toe niet in de registers van de burgerlijke stand werd opgenomen, neemt dan ook niet weg dat verweerder reeds meermaals op de hoogte werd gesteld van het bestaan ervan en er dan ook rekening mee diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, *quod non in casu*. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij betoogt dat een raadpleging van het bevolkingsregister niet volstaat om te besluiten dat er tussen hem en zijn echtgenote geen huwelijk werd gesloten.

Verweerder repliceert in zijn pleitnota dat de Libanese huwelijksakte tot op heden niet bij de gemeente is voorgelegd voor erkenning. Daardoor zou verzoeker zich niet op deze huwelijksakte kunnen beroepen. De Raad herhaalt dat dit gegeven niet wegneemt dat verweerder weldegelijk op de hoogte was van het bestaan van de huwelijksakte en dat artikel 27 van het WIPR verweerder toelaat de Libanese huwelijksakte te erkennen zonder dat verzoeker daartoe een procedure moet opstarten. Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij lijkt voor te houden dat met het bestaan van het buitenlands huwelijk geen rekening moet worden gehouden zolang het huwelijk niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verder stelt verweerder in zijn pleitnota nog dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote heeft verklaard van tafel en bed gescheiden te zijn sinds oktober 1994 maar wel nog traditioneel gehuwd te zijn sinds juli 1988. Verweerder benadrukt dat er zich in het administratief dossier een Duitse geboorteakte van de oudste zoon van het koppel bevindt, waarop mevrouw D. K. als moeder staat aangegeven en meneer D. A. M. H. als vader staat genoteerd. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat dit een *a posteriori*-motivering betreft die nergens in de bestreden beslissing terug te vinden is. Een dergelijke *a posteriori*-motivering kan de onwettigheid van de bestreden beslissing niet remediëren. Daarenboven stelt de Raad vast dat nergens in het administratief dossier terug te vinden is wanneer, aan wie of in welke context mevrouw D. K. zou hebben verklaard van tafel en bed gescheiden te zijn sinds oktober 1994. De Raad vindt in het administratief dossier alleen een schrijven van verweerder aan de gemeentediensten van Denderleeuw van 26 september 2023 terug. Daarin kan het volgende worden gelezen: *“Zij verklaarde zich vluchteling op 12.09.2003 onder de persoonsgegevens D. (...) K. (...) geboren op (...) te (...) en van Libanese nationaliteit, niet in het bezit van een identiteitsdocument. Zij verklaarde sedert 1989 in Duitsland verbleven te hebben. In Duitsland is zij gekend onder A. (...) E. (...) H. (...) K. (...) I. (...) Haar “ex-echtgenoot” D. (...) A. (...) ° (...) zou in Nederland verblijven. Mevrouw verklaarde gescheiden te zijn van tafel en bed sinds 10/1994 maar nog wel traditioneel gehuwd te zijn sinds 07/1988. Officieel zouden ze wel gescheiden zijn. Haar kinderen die toen meekwamen naar België waren allemaal geboren in Duitsland. Er werd niet vermeld wie de vader is van de kinderen. [...] Een regularisatieverzoek op grond van artikel 9ter werd ingediend op 17.12.2007 (medische redenen). Voor het eerst legt zij een identiteitsdocument – een individuele fiche afgeleverd te Bent Jbeil op 16.8.1993 – voor. Hierbij werd vermeld dat mevrouw haar echtgenoot nog in Nederland zou verblijven. En dat hij de vader is van haar 6 kinderen. Hij zou een Sjiet zijn en zij Soenniet. Om die reden zouden ze niet meer samernwonen. [...] Toen ze aankwam in België met haar kinderen en een asielaanvraag indiende verklaarde ze officieel gescheiden te zijn van mijnheer D. (...) maar er werd geen echtscheidingsakte voorgelegd. [...] Het is een vreemd verhaal en het is moeilijk op te maken of mevrouw A. (...) H. (...) en mijnheer D. (...) nog gehuwd zijn”*. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 26 september 2023, enkele weken na het nemen van de bestreden beslissing, zelf aangeeft dat het onduidelijk is of verzoeker en zijn echtgenote al dan niet nog steeds zijn gehuwd. De gemachtigde kan in zijn pleitnota dan ook niet volstaan met louter te stellen dat verzoekers echtgenote heeft verklaard van tafel en bed gescheiden te zijn, nu op basis van het bovenstaande duidelijk blijkt dat de situatie genuanceerder is dan hetgeen wordt voorgesteld in de pleitnota. Daarenboven wordt niet betwist dat verzoeker zich op 4 september 2023 bij de

gemeentediensten van Denderleeuw heeft aangeboden in het gezelschap van zijn echtgenote en zijn zoon, die beiden de toestemming tot erkenning hebben gegeven. Ook kan op basis van bovenstaand schrijven worden afgeleid dat mevrouw K. A. in het kader van haar asielprocedure in 2003 zou hebben verklaard van haar echtgenoot gescheiden te zijn, doch later in 2007 verklaart dat het koppel zes kinderen heeft waarvan het jongste kind geboren is in 2006. Dit is ruim drie jaar nadat mevrouw K. A. zou hebben verklaard van verzoeker gescheiden te zijn. Het komt de Raad dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk voor waar verweerder in zijn pleitnota aanvoert dat verzoeker en zijn echtgenote reeds sinds 1994 van tafel en bed gescheiden zijn. Immers bevinden er zich in het administratief dossier verschillende elementen die erop wijzen dat er ook na 1994 – het jaar waarin mevrouw K. A. verklaarde gescheiden te zijn van verzoeker – een minimum aan relatie tussen de echtgenoten is blijven bestaan, niet in het minst gelet op de gemeenschappelijke kinderen die na deze datum zijn geboren. Tenslotte voert verweerder zelf aan dat er zich in het administratief dossier een Duitse geboorteakte bevindt van het oudste kind van het gezin, waarop verzoekers naam als vader wordt vermeld. Uit de pleitnota blijkt niet dat verweerder met deze elementen terdege rekening heeft gehouden.

Waar verzoeker zou hebben verklaard bij vrienden en kennissen in Brussel te verblijven, bemerkt de Raad het volgende. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat het feit dat een koppel niet samenwoont, op zich geen afbreuk doet aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (cf. EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend om te bepalen of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. Het enkele feit dat verzoeker tijdens zijn verhoor door de politiediensten heeft verklaard dat hij bij vrienden en kennissen in Brussel verblijft, betekent dan ook niet automatisch dat er geen beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan tussen verzoeker en zijn echtgenote. Waar verweerder in zijn pleitnota aanvoert dat verzoeker heeft verklaard *“dat hij al een tijd niet meer samenwoont met mevrouw A. (...) H. (...) en de kinderen”*, bemerkt de Raad dat hiervan niets terug te vinden is in het administratief dossier. Er blijkt niet dat verzoeker uitdrukkelijk zou hebben verklaard al enige tijd niet meer samen te wonen met zijn echtgenote en hun kinderen. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat uit het ‘administratief rapport: illegaal verblijf’ van 30 oktober 2023 – dat weliswaar dateert van na het nemen van de bestreden beslissing – blijkt dat er intussen een buurtonderzoek werd gevoerd waaruit blijkt dat verzoeker al maanden op hetzelfde adres als zijn gezin in Denderleeuw woont. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie aan de politiediensten heeft verklaard bij vrienden en kennissen in Brussel te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat dit verder werd onderzocht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt al helemaal niet dat verzoeker uitdrukkelijk zou hebben verklaard al enige tijd niet meer bij zijn echtgenote en kinderen te wonen, hetgeen ook wordt tegengesproken door het buurtonderzoek.

Er kan worden besloten dat verweerder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorhanden is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met alle ter zake dienende elementen betreffende het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn Belgische echtgenote, hetgeen thans is vereist krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerders repliek in de pleitnota doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond. Het eerste middel is dan ook in de gegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN